

Majoros Enikő

Sírni tilos!

Egy nagy huppanás, és Tünde, a kis állami gondozott átmászott a kerítésen, kijutott az „átnevelő intézetből”, ahogy a gyermekek egymás között nevezik az otthon, ahol élnek. Tünde tizenegy éves lesz november huszonegyedikén, azaz pontosan egy hét múlva, csütörtökön. A születés dátuma biztos, a nevelői szerint a hiteles „kereszteslevélben” is ez a dátum szerepel.

Idén lesz tizenegy éves, a tavalyi születésnapját egy zacskó édességgel ünnepelte. A nyalánkságokat óvatosan körbekínálta a társai között, szemmel tartva őket, hogy azért neki is hagyjanak belőle. A finomságok az ünnepet, a dicséretet, a mindent jelentik a neveletlenek körében. Ezt az általános megszólítást ők is viccesen, becézve használják egymás között: a te kis neveletlenkém, avagy a te kis lehetetlenkém formákban.

November huszonegyedikén Tünde büntetésben lesz, övé lesz a Sírni tilos! szoba, ahová azért kerül, mert ismét rájött a „hoppáré”. Akkor, amikor az óra kellős közepén felelnie kellett volna, ő tüntetőlegesen felállt a helyéről, a falhoz sétált és fejen állt, majd kézen állt, percekkel később kosarat és hidat formált a testével. Az osztály hahotázott, a tanár dühöngött! Tündi így vezette le azt a feszültséget, ami reggel óta óriásira duzzadt benne. A reggelenél figyelmen kívül volt, és kiejtette a kezéből a forró teát. Az a folyton ideges, izgága nevelőnő még pofon is csapta volna, ha

hirtelen reflexből nem húzza el a fejét. A leckét amúgy sem tudta, és már nem bírta tovább, valahogyan ki kellett szabaduljon ebből a szorított helyzetből. A kézenállás, a fejenállás és a többi tornagyakorlat mindig jól jön, amikor baj van. De csak részben segítenek, van, amikor a rossz felé sodorják. A tanár jól tudta, hogy ha november huszonegyedikére a Sírni tilos! szobába zárják, ezzel valóban megbüntetik.

A kiszabott rettenetes ígélet óta Tündi sokszor lazított a tornagyakorlatait végezve, nem tudta elviselni a vele történt igazságtéves gondolatát. A megoldás terve azóta mind ott motoszkált a fejében. – Meg kell szöknöm! – ismételte sokszor, titokban. – De a Sírni tilos! szobából képtelenség kijutni...

Viszont ezúttal, egy héttel korábban, mégis sikerült, átmászott a kerítésen, nem is gondolkozott rajta, kint volt az „átnevelő intézetből”. A szökésnek komoly okai voltak: nemcsak a büntetőszoba elől menekült, Tünde igazi születési ajándéokra vágyott.

Húsvét előtt egy igen kedves úr mindenkit megajándékozott egy új lábbelivel és némi édességgel az otthonban. A kapott dolgok ízlésesen, a cég nevével ellátott dobozban csillogtak. Tündének egy szép, piros, nyári bőrcipő jutott. Ez egy soha addig még nem látott szépséges ajándék volt. Amíg a többi gyerek egymás között csereberélte a nagynak méretezett vagy túl pászos cipőjét, Tünde addig elbújt, nehogy valaki sze-

met vessen az ő ajándékára is. Azóta is ezt a lábbelit hordja, gondosan vigyáz rá, mint ahogyan az ajándékozás emlékének pillanataira is. Sűrűn eszébe jutott a férfi, akit domnul Gheorghének (György úrnak) szólítottak.

Tündi fejében a jótétemény, az úr neve és a vállalat neve, ami a cipősdobozon szerepelt, szorosan egybe tartozott. Sokszor elképzelte, hogy neki is lesz majd egy gyára, de ha ez nem sikerülne, akkor is lesz majd egy hatalmas cipősszekrénye, ami szebbnél szebb és fényesebb lábbelivel lesz telerakva. De abban biztos volt, ha egyszer gazdag lesz, ő is segíteni fog a nincsteleneken. A leányka esténként az ablakból figyelte a cipőgyár kivilágított cégtábláját, habár nem tudta felbecsülni a távolságot oda-vissza, de képzeletében már sokszor megtette az utat odáig. Már mindent kigondolt, de most az utcán volt egyedül, szabadon. Félelmében elkezdett szaladni, csak úgy, céltalanul. Amikor megállt egy nagy park kellős közepén, mély levegőt vett, kifújta magát, és hirtelen meglátta vele szemben, az utca túloldalán a jól ismert fekete-fehér cégtáblát fények nélkül. Remegett a lába: – Be kell hogy jussak! – mondta. Elindult határozottan, majd amikor a portás nem figyelt, beszaladt az épületbe. Egy iroda ajtaja előtt állt meg, és benyitott. Odabent négy középkorú nő bámult valami tévé kinézetű képernyőt. Tünde bátorságot vett, és megszólalt:

– Domnul Gheorghét keresem...

Mindenki felkapta a fejét. A domnul Gheorghe név ismerősen csengett az épületben. De vélhetően nem értették, hogy mit akar. Egy vékony, magas, szőke nő felállt az asztaltól, odament hozzá és magyarázkodni kezdett:

– Az igazgató úr már elment, éppen nincs az épületben, sajnálom!

– De én meg kell hogy találjam domnul Gheorghét...

– Sajnálom, de nem tudjuk, hogy hová ment, és azt sem, hogy mikor érkezik vissza.

– De én csak most tudok vele beszélni. Egy hét múlva lesz a születésnapom, és akkor nem engednek majd el. Szükségem van egy kis figyelmességre, szülinapi... - szülinapi ajándéokra, szeretne volna mondani, de az ajándék szó már nem jött ki a torkán, nem tudta kimondani...

A nő csak állt tehetetlenül, majd sajnálkozva magyarázkodni kezdett, hogy ez nem olyan intézmény, ahol segíteni tudnak. Tünde ekkor már a többieknek mondta:

– A szülinapom lesz, vreau o mică pomană... – csúszott ki a száján, mivel az „atenție” kifejezése nem jutott az eszébe – egy kis figyelmességet szeretnék...

Ekkor egy idősebb nő egy fonnyadt zöld almát nyomott a kezébe. Tünde csak állt és nézett. Mérges volt, mert senki sem próbálta megérteni, ezért még egyszer megpróbálta:

– Beszélnem kell domnul Gheorghével...

Ám ekkor már a portás is megjelent a maga kérdéseivel. Minden érdekelt: az, hogy hol lakik, mi a neve, és honnan ismeri az igazgató urat... Tünde nem értette pontosan, de a portás többször is megkérdezte a nevét. A lány megijedt és visszaszaladt az utcára. Sírva szaladt tovább, egészen a parkig. Mindaz, amire vágyott, egy kis születésnapos figyelmesség volt egy olyan embertől, akit egyszer látott csak, de jótevőként élt a fejében. Domnul

Gheorghe nem volt ott, ahol mindig elképzelte: egy nagy íróasztal mögött, mosolyogva, segítőkészen, ajándékdobozzal a kezében. De beérte volna egy kis semmisséggel is, ha őszintén, szeretettel adják. Ehelyett a kezében tartotta azt a fonnyadt almát, amibe nem tudott beleharapni. Haragudott erre az alamizsnára, de eldobni azért nem tudta volna. Ennivalót sosem dobott el, ha nem kívánt, nem szeretett valamit, akkor azt továbbadta. Az átnevelő intézetben mindig jól jött valakinek egy kis rágcsálnivaló.

A parkban már a délutáni zajos élet fogadta, de így legalább könnyebb volt elvegyülnie. Amúgy nem tűnt fel senkinek a szomorúsága, leült egy kevésbé népszerű helyen a padra, becsukta a szemét, és elképzelte, amint egyenes derékkel hátrafelé szaltókat csinál, egymás után, szünet nélkül, fáradtságot nem érezve. Milyen megnyugtató érzés volt, senkit nem érdekelt az, hogy kicsoda, mit keres itt, és hogy épp mi foglalkoztatja. Felnézett a pad mellett lévő faágak közötti réseken, amiken keresztül tisztán látta az eget. A nap ősziiesen, melengetően előbukkant, majd eltűnt. Eszébe jutott, hogy nincs hová mennie, és már biztosan keresik az átnevelőben. Vajon hány napot fog ezért a Sírni tilos! szobában tölteni? De haragudni azért nem tudott magára, nem sejtette, hogy így alakul majd. A végét a történetnek soha nem képzelte el őszintén, ő csak a szülinapjára sze-

retett volna valamit, valami ajándékot, valami mást, mint egy zacskó édességet. Pedig most már azzal is beérné. De ehelyett a Sírni tilos! szoba ridegsége a megígért jutalom.

„Bátorság! Meg tudom csinálni! Vissza kell hogy menjek!” – motyogta csak úgy félszegen, önmagát győzködve. Ránézett a toronyórára, éppen délután négy órát kongatott. Ha szerencsém lesz, akkor Tamás bácsi fog ajtót nyitni... Tamás bácsi az öreg gondnok, aki a légynek sem tudna ártani. Erre a gondolatra megörült Tündi, visszacsukta a szemét, utoljára még képzeletében csinált egy pár hátraszaltót, majd nagy levegőt vett, és elindult az intézet felé. Azzal a megbékélt gondolattal ment, hogy a Sírni tilos! szoba lesz egy jó ideig az otthona.

Remegett a keze, felugrott, elérte a csengőt, fülelt a hangokra, majd' kiugrott a szíve a helyéről, ami gombócként dobogott a torkában. Tamás bácsi volt! Ajtót nyitott, majd a megszokott hangján rendre utasította:

– No, mire vársz még! Tűnés! Tűnj el a szemem elől, mielőtt nagyobb baj nem lesz!

Tündét megnyugtatta Tamás bácsi a maga egyszerű hanglejtésével, jól ismerte ezeket a mondatokat. Jó volt visszonthallani. Így már a Sírni tilos! szoba sem volt olyan rémisztő. A fonnyadt zöld almát a bácsi kezébe nyomta, és futott a szobája felé megkönnyebbülve, bátran, gondtalanul.

Védelem